

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โดยที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ (Credit Rating Agency) เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการวิเคราะห์ และประเมินความน่าเชื่อถือของประเทศ กลุ่มอุตสาหกรรม ตราสารทางการเงินบริษัท หรือองค์กรต่างๆ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความเสี่ยงแก่ผู้ที่ลงทุนในตราสารนั้นๆ เพราะเป็นการจัดชั้นตราสารตามคุณภาพของผู้ออกตราสาร และเป็น การประเมินสถานะความน่าเชื่อถือของผู้ออกตราสารภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ด้วยเหตุนี้ นักลงทุนจึง มักใช้การจัดอันดับความน่าเชื่อถือดังกล่าวเป็นมาตรฐานอ้างอิงสำหรับการตัดสินใจลงทุนได้ โดยบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่เป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้ในระดับสากล¹ เช่น, Moody's Investor Services และ Standard & Poor's Services เป็นต้น

นอกจากนี้แล้ว บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือยังมีหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ การให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนและสถาบันการเงินต่างๆ เมื่อนักลงทุนจะเข้าไปลงทุนในประเทศใด หรือซื้อหลักทรัพย์ของบริษัทในประเทศใด แทนที่จะแสวงหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือทางการเงินของประเทศนั้นด้วยตนเอง ก็สามารถใช้บริการของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือได้ อีกทั้งเมื่อสถาบันการเงินจะปล่อยกู้หรือให้สินเชื่อแก่หน่วยเศรษฐกิจในประเทศใด ก็สามารถใช้บริการของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือเพื่อประกอบการพิจารณาความเสี่ยงด้านเครดิตได้เช่นเดียวกัน การทำหน้าที่ของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือจึงเป็นการช่วยลดต้นทุนสารสนเทศของนักลงทุนและสถาบันการเงินเป็นอันมาก

สำหรับประเทศไทย บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ได้แก่ Moody's Investor Services, Standard & Poor's Services และ JBRI (Japan Bond Research Institute) ได้เริ่มจัดอันดับความน่าเชื่อถือทางการเงินของประเทศไทยตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2535 เนื่องจากได้รับการเชิญจากรัฐบาลของพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ (เปรม 5) ในขณะที่นายสุธี สิงห์เสน่ห์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในขณะนั้น เนื่องจากรัฐบาลและภาคธุรกิจเอกชนในขณะนั้นต้องการเข้าไปประดม

¹ Gautam Setty & Randall Dodd. (2003). *Credit Rating Agencies: Their Impact on Capital Flows to Developing Countries*. Special Policy Report 6. pp.1-2.

ทุนในตลาดการเงินระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องให้ข่าวสารแก่นักลงทุนและสถาบันการเงินว่าประเทศไทยมีความน่าเชื่อถือทางการเงินมากน้อยเพียงใด ซึ่งหนทางที่จะทำให้สารสนเทศดังกล่าวนี้เกิดขึ้นได้ก็แต่โดยให้บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถืออันเป็นที่ยอมรับของนานาชาติประเมินฐานะการเงินของประเทศไทย

ในประเทศไทย การดำเนินธุรกิจในการจัดอันดับความน่าเชื่อถือของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ภายใต้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2551 ก่อน ทั้งนี้ คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ได้ออกประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ที่ กข. 1 /2555 เรื่อง การกำหนดให้การประกอบธุรกิจของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือไม่เป็นการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็นที่ปรึกษาการลงทุน โดยกำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่ประสงค์จะเป็นบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ลักษณะการดำเนินธุรกิจ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่เชื่อถือได้ หน้าที่ของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ และประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ที่ กข. 16/2558 เรื่อง การกำหนดให้การประกอบธุรกิจของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือไม่เป็นการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็นที่ปรึกษาการลงทุน (ฉบับที่ 2) เป็นต้น²

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยได้การจัดตั้งบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ จำนวน 2 บริษัท คือ (1) บริษัท ทริส เรตติ้ง จำกัด และ (2) บริษัท ฟิทช์ เรตติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด

นอกจากนี้แล้ว สำหรับการเสนอขายหลักทรัพย์ในประเทศไทยนั้น ผู้ที่จะออกตราสารหนี้ประเภทที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันและเสนอขายทั่วไป จำเป็นจะต้องได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือจากบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามที่กล่าวข้างต้นก่อน เป็นต้น³

² สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, ประกาศคณะกรรมการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ กข. 1/2555 เรื่อง การกำหนดให้การประกอบธุรกิจของสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือไม่เป็นการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็นที่ปรึกษาการลงทุน (ฉบับประมวล)

³ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, “ประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ กข. 31/2549 (ฉบับประมวล) เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายตราสารหนี้ที่ออกใหม่,” 15 พฤศจิกายน 2549.

ในช่วงที่ประเทศไทยประสบกับปัญหาวิกฤติทางการเงินในปี พ.ศ. 2540 ที่ผ่านมามีบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับมาตรฐานในการจัดอันดับความน่าเชื่อถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างปัญหาไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมแก่ผู้ลงทุนสถาบันการเงิน หรือหน่วยงานทางการ เช่น

กรณีของบริษัทเงินทุน เอกชนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้ถูกจัดอันดับความน่าเชื่อถือจากบริษัทไทยเรตติ้งแอนด์อินฟอร์เมชันเซอร์วิส จำกัด หรือ ทริส ในขณะที่อยู่ในระดับ AA ก่อนที่จะประกาศล้มละลาย และด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้บริษัท ทริส เรตติ้ง จำกัด ถูกโจมตีค่อนข้างมากในแง่ข้อมูลที่ใช้ในการจัดอันดับความน่าเชื่อถือซึ่งน่าจะส่งสัญญาณเตือนแก่นักลงทุนหรือประชาชนทั่วไปให้ระวังก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ถึงขั้นปิดกิจการ

กรณีที่เกิดวิกฤติการณ์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ชี้ให้เห็นว่า ส่วนใหญ่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือมิได้ทำหน้าที่ของตนในฐานะเครื่องมือเตือนภัยล่วงหน้าให้กับนักลงทุน กล่าวคือ ไม่มีการลดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศเหล่านั้นหรือลดไม่มากก่อนเกิดวิกฤติการณ์ แต่ทำการลดอันดับความน่าเชื่อถืออย่างมากเมื่อเกิดเหตุการณ์แล้ว อีกประการหนึ่ง เนื่องจากการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือจะรวมศูนย์อยู่ที่ นครนิวยอร์กในประเทศสหรัฐอเมริกา และกรุงลอนดอนในประเทศสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือจึงทำให้อันดับความน่าเชื่อถือที่ให้กับผู้ออกตราสารมีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือเกรงว่า ถ้าอันดับความน่าเชื่อถือของตนแตกต่างจากของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือแห่งอื่นแล้วอาจจะผิดพลาด ทำให้เสียชื่อเสียงได้ ซึ่งปฏิกิริยาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือแตกต่างกัน เช่น Moody's Investor Services ได้ชี้แจงใน White Paper เรื่อง Moody's การจัดอันดับ Record in the East Asian Financial Crisis ว่า บริษัทได้ออกข่าวให้ความเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ในประเทศภูมิภาคนี้แล้ว แต่ไม่ได้ได้รับความสนใจ บริษัท Thomson Bank Watch ได้โฆษณาขายข้อมูลโดยอ้างถึง ค่าเตือนและอันดับความน่าเชื่อถือของธนาคารพาณิชย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่จัดโดยบริษัทหลายปีก่อนเกิดวิกฤติการณ์ ส่วนบริษัท Fitch ได้ยอมรับว่าบริษัทได้ประมาณการการลุกลามของวิกฤติการณ์ในภูมิภาคต่ำเกินไป และประมาณการให้การแก้ไขปัญหารัฐบาลสูงเกินไป⁴

อีกกรณีเกิดขึ้นเนื่องจาก Moody's Investor Services ได้ทำการปรับลดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยลงหลายครั้ง แม้ภายหลังจากนั้นประเทศไทยได้แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้ดีขึ้นบ้างแล้ว แต่ Moody's Investor Services ก็ยังมีได้มีการทบทวนปรับปรุงอันดับความน่าเชื่อถือ

⁴ Roman Kräussl. (2003). *Sovereign Ratings and Their Impact on Recent Financial Crises*. CFS Working Paper No. 00-04. p. 2-3.

ของประเทศไทยแต่อย่างใด เพราะในช่วงแรกของวิกฤตินักลงทุนต่างพากันโจมตีว่า Moody's Investor Services ไม่ยอมเตือนให้นักลงทุนทราบล่วงหน้าถึงวิกฤติที่กำลังรออยู่ Moody's Investor Services จึงพยายามเรียกความน่าเชื่อถือของตนเองกลับคืนมา โดยการเตือนนักลงทุนให้ระวังที่จะกลับเข้ามาลงทุนในประเทศไทยในรูปแบบของการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ทำให้สถาบันการเงินต่างชาติและนักลงทุนต่างชาติดูประเทศไทยว่ายังมีความเสี่ยงในการลงทุนอยู่ ผลก็คือ ถ้าหากรัฐบาลหรือเอกชนในประเทศไทยจะไปกู้เงินจากต่างประเทศก็จะต้องจ่ายดอกเบี้ยแพงขึ้น นอกจากนี้ นักลงทุนต่างชาติที่ลงทุนในหลักทรัพย์ก็คงจะระมัดระวังมากขึ้นด้วย ซึ่งผลเหล่านี้แม้จะไม่ได้กระทบประชาชนทั่วไปโดยตรงเสียทีเดียว แต่ในที่สุดประชาชนก็ต้องได้รับผลกระทบในลำดับถัดมา เพราะเมื่อต้นทุนทางการเงินของธุรกิจเพิ่มสูงขึ้นก็จะกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันและการจ้างงานด้วย

หากพิจารณามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมกำกับบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยจะเห็นได้ว่าประเทศไทยได้มีการตรากฎหมายเพื่อควบคุมบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือไว้โดยเฉพาะ กล่าวคือมีเพียงประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ที่ กข. 1 /2555 เรื่อง การกำหนดให้การประกอบธุรกิจของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือไม่เป็นการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็นที่ปรึกษาการลงทุน และมาตรา 296 ของมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2551 แต่ในประเทศไทย ประชาคมยุโรป ได้มีการพัฒนามาตรฐานกฎหมายเพื่อควบคุมกำกับการค้าเงินธุรกิจของสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือ โดยประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการประกาศใช้กฎหมาย The Credit Rating Agency Reform Act 2006 และ Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act 2009 ตามลำดับ ในขณะที่ประชาคมยุโรปได้มีการประกาศใช้ประมวลจริยธรรมของสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือ (Code Of Conduct Fundamentals For Credit การจัดอันดับ Agencies) ซึ่งกำหนดโดย The Technical Committee of the International Organization of Securities Commissions และข้อบังคับว่าด้วยบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ปี 2009 ของประชาคมยุโรป เป็นมาตรการในการกำกับดูแลบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ

ทั้งนี้ บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศดังกล่าวได้เข้ามามีส่วนในระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย และดำเนินกิจกรรมในด้านของการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ซึ่งก่อให้เกิดความรับผิดชอบในทางกฎหมาย โดยเฉพาะความรับผิดชอบทางอาญาในหลายประการ กล่าวคือ

ประการแรก ปัญหากรณีที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือเผยแพร่การจัดอันดับซึ่งสร้างความเสียหายแก่ผู้ถูกจัดอันดับ

ประการที่สอง ปัญหาความรับผิดชอบทางกฎหมายในกรณีที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือได้มาซึ่งข้อมูลอันเป็นเท็จแล้วนำไปเปิดเผยจนทำให้ผู้ถูกจัดอันดับได้รับความเสียหาย

ประการที่สาม ปัญหาทางกฎหมายในกรณีที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือได้เสนอรายงานโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประการที่สี่ ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญากรรมการจะต้องรับผิดชอบทางอาญาร่วมกับบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ

ทั้งนี้ หากพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดอาญาของสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือดังกล่าว จะเห็นได้ว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจโดยส่วนร่วมของประเทศ ดังนั้นประเทศไทยควรที่จะพิจารณาทบทวนมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือในประเทศไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาแนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมกำกับบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.2.2 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือในประเทศไทย

1.2.4 เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถืออย่างเหมาะสม

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

โดยที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือมีบทบาทสำคัญในการประเมินหลักทรัพย์และเป็นที่ปรึกษาทางการเงินของบริษัทมหาชนซึ่งจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยรวมทั้งให้ความเห็นเกี่ยวกับเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ การที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือเผยแพร่การจัดอันดับซึ่งสร้างความเสียหายแก่ผู้ถูกจัดอันดับ อาจเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทได้ และกรณีที่บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือรู้ความลับหรือได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นเท็จ แล้วนำไปเปิดเผยจนทำให้ผู้ถูกจัดอันดับได้รับความเสียหาย เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 มาตรา 241 รวมไปถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรรมการ พนักงานของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือจะต้องรับทางอาญาอย่างใด ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยควรที่จะพิจารณารากกฎหมาย

เฉพาะขึ้นมาใหม่เหมือนกับต่างประเทศเพื่อควบคุมกำกับบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือรวมทั้งกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

โดยมีขอบเขตการศึกษาโดยพิจารณาจากความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของกฎหมายประเทศไทยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 ซึ่งเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2535 มาตรา 296 เท่านั้น สำหรับต่างประเทศนั้นจะศึกษาเฉพาะความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ จากกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แก่ The Credit Rating Agency Reform Act 2006 และ Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act 2009 และประมวลจริยธรรมและข้อบังคับว่าด้วยบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ปี 2009 ของประชาคมยุโรป (The Technical Committee of the International Organization of Securities Commissions -IOSCO)

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

ในการศึกษานี้ จะใช้วิธีการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งเป็นการศึกษาจากตำรา บทความทางกฎหมาย วิทยานิพนธ์ วิจัย และคำพิพากษาศาลของศาลทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ รวมทั้งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับแนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมกำกับบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6.2 ทำให้เข้าใจองค์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6.3 ทำให้เข้าใจปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบบริษัทบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือในประเทศไทย

1.6.4 ทำให้ได้ข้อเสนอแนะในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถืออย่างเหมาะสม

1.7 นิยามศัพท์

การจัดอันดับความน่าเชื่อถือ หมายถึง การประเมินความน่าเชื่อถือทางการเงินและทรัพย์สินของบุคคลหรือองค์กร โดยทำการพิจารณาความสามารถในการปฏิบัติตามสัญญาพร้อมทั้งพิจารณาถึงทรัพย์สิน สิทธิประโยชน์และหนี้สินของบุคคลหรือองค์กรเพื่อจะได้ทราบถึงความเสี่ยงซึ่งอาจจะทำให้ นักลงทุนหรือเจ้าหนี้ไม่อาจจะได้รับการชำระหนี้คืนจากบุคคลหรือกิจการนั้นๆ

บริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ หมายถึง สถาบันที่วิเคราะห์และประเมินความน่าเชื่อถือของตราสารหนี้และของบริษัท ซึ่งการจัดอันดับเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่บอกถึงความเสี่ยงแก่ผู้ที่จะลงทุนในตราสารหนี้ นั้น เป็นการจัดชั้นตราสารหนี้ตามคุณภาพของกิจการที่ออกตราสารหนี้ และเป็นการประเมินสถานะความน่าเชื่อถือของผู้ขอให้ประเมินภายใต้เงื่อนไขต่างๆ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ มีข้อกำหนดให้ผู้ออกหุ้นกู้ในกรณีทั่วไปต้องจัดให้มีอันดับความน่าเชื่อถือของหุ้นกู้นั้นๆตลอดอายุ